

469/1974 ΕΦ ΠΑΤΡ

Επειδή αληθώς μεν κατά τας συνδεδυασμένας διατάξεις των άρθρων 903 904 παρ 2 περ. στ. 905 παρ 1 και 906 ΠολΔ. η διαιτητική αλλοδαπή απόφασις ήτις αποτελεί δεδिकाσμένον ανευ άλλης διαδικασίας εφ όσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις του διαληφθέντος άρθρου 903 ίνα κηρυχθή εκτελεστή εν Ελλάδι υπό του μονομελούς πρωτοδικείου της κατοικίας άλλως της διαμονής. του οφειλέτου και εν ελλείψει ταύτης του της πρωτεύουσας δεν αρκεί να είναι απλώς αναγνωριστική αλλ' απαιτείται να περιέχη αύτη καταψήφισιν ηγουν να είναι καταδικαστική καθ'ότι δεν νοείται αναγκαστική εκτέλεσις επί αναγνωριστικής αποφάσεως άτε της ενεργείας της εν αυτή (αναγνωριστική απόφασει) βεβαιουμένης αξιώσεως του ενάγοντος εξαντλουμένης εις το δεδिकाσμένον (Γιδοπούλου, Το δίκαιον της αναγκαστικής εκτελέσεως, παρ 6, Ραμμος, EEN 9, 84, Οικονομίδης-Λιβαδάς παρ 255 σημ. 3. Κιτσικόπουλος 856 παρ 16. Ε. Κρίσπη-Νικολετοπούλου. NOB 20. 4, Μπέη. Η εκτελεσιτότης και η διαπλαστική ενέργεια των δικαστικών αποφάσεων, Δ 2, 567 επ. Εφ. Πατρών 218/1973 NOB 22,239). εν προκειμένω όμως εκ της προσαγωγής εν κεκυρωμένω αντιγράφω εις την αγγλικήν γλώσσαν και επισήμω μεταφράσει εις την ελληνικήν τοιαύτην υπ' αριθ. 1537/1971 αλλοδαπής διαιτητικής αποφάσεως του συλλόγου διανομένων τροφίμων Νέας Υόρκης Η.Π.Α. διαλαμβανομένης επί λέξει "οι διαιτηταί αποφαινονται υπέρ των αγοραστών Χ. και Φ. Φ.Π. Α.Ε. και κατά του πωλητού Χ.Κ. δια το ποσόν των δολλαρίων Η.π.Α. 4500", προκύπτει, κατά την κρίσιν του δικαστηρίου, ότι πρόκειται καταψηφιστική αλλοδαπή διαιτητική απόφασις, δυναμένη να κηρυχθεί εκτελεστή εν Ελλάδι, εάν συντρέχουν και αι λοιπαί προϋποθέσεις του άρθρου 903 ΠολΔ.

Επειδή, το τυχόν ελλιπές των αιτιολογιών της αλλοδαπής αποφάσεως, εξ ου, όταν εκ τούτου δεν λογίζεται αύτη ανύπαρκτος κατά το διέπον αυτήν δίκαιον, δεν κωλύεται η εκτέλεσις αυτής εν Ελλάδι, διότι επιβάλλεται μεν υπό του άρθρου 93 του εν ισχύϊ συντάγματος 1952 να είναι ητιολογημένη πάσα απόφασις (σχετ. και άρθρα 304 παρ 1, 305 παρ 4 και ειδικώς επί διαιτητικών αποφάσεων 892 παρ 2 ε πολΔ), η έλλειψις όμως αιτιολογικού δεν καθιστά ανύπαρκτον και ανεκτέλεστον την απόφασιν, αλλ' αποτελεί λόγον προσβολής αυτής δι αναιρέσεως (άρθρον 559 αρ. 19 ΠολΔ) και ειδικώτερον επί διαιτητικής αποφάσεως τοιούτον (λόγον) ακυρώσεως ταύτης μόνον δια δικαστικής αποφάσεως, κατ άρθρα 892 παρ 2 ε και 897 αριθ. 5 ΠολΔ, εκτελούνται δε και ημεδαπαί αποφάσεις τοιαύτην παρουσιάζουσαι έλλειψιν, εφ όσον δεν προσεβλήθησαν, κατά τα άνω, και δεν ανετράπησαν (Α.Π. 604/1969 NOB 18, 415, 609/1964 και 70/1965 EEN 32, 221 και 636). `Οθεν απορριπτός, τυγχάνει ως απαράδεκτος και εν ταυτώ ως αλυσιτελής ο περί ελλείψεως αιτιολογικού της αποφάσεως συναφής ισχυρισμός του δι αυτής υποχρεωθέντος και μη υποστηρίζοντος ακύρωσιν της αποφάσεως ένεκεν της επικαλουμένης ελλείψεως καθ' ου η αίτησις εφεσιβλήτου.

Επειδή κατά το άρθρον 906 ΠολΔ αι αλλοδαπαί διαιτητικάί αποφάσεις κηρύσσονται εκτελεσταί εάν συντρέχουν αι προϋποθέσεις του αρθρου 903. Εν τω άρθρω δε τούτω δεν αναφέρεται μεταξύ των προϋποθέσεων και ότι δέον να είναι η διαιτητική απόφασις εκτελεστή κατά το δίκαιον του τόπου της εκδόσεώς της (Α.Π. 219/1973 NOB 21, 1140). Επομένως απορριπτός τυγχάνει ως μη νόμιμος ο ταναντία υποστηρίζων έτερος ισχυρισμός του καθ'ου.

Επειδή κατ άρθρ. 5 παρ 1 περ. α και ε της από 10 Ιουνίου 1958 υπογραφείσης εν Ν. Υόρκη συμβάσεως "περί αναγνώρισεως και εκτελέσεως αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων", κυρωθείσης εν Ελλάδι και Η.Π.Α. (ν.δ.4220/1961 και ν. 44/1970) και τεθείσης εν ισχύι από 14.1 Ο. 1962(ανακοίνωσις της 1/13.8.1962 ΦΕΚ Α ` 127), επεχούσης δε εντεύθεν ισχύν νόμου (Α.Π. 607/1969 NOB 18, 415), η αναγνώρισις και εκτέλεσις της αποφάσεως δύναται να απορριφθή μόνον τη αιτήσει του μέρους, εναντίον του οποίου γίνεται επίκλησις ταύτης, εφ όσον τούτο (μέρος) προσκομίζηεις την αρμοδίαν αρχήν της χώρας ένθα επιζητείται η αναγνώρισις και εκτέλεσις, την απόδειξιν, πλην άλλων, α) ότι η περί διαιτησίας συμφωνία δεν είναι εγκυρος βάσει του δικαίου εις το οποίον τα μέρη την υπήγαγον, και εν ελλείψει ενδείξεων περί τούτου, βάσει του δικαίου της χώρας εν τη οποία εξεδόθη η απόφασις και β) ότι η απόφασις δεν κατέστη δεσμευτική δια τα μέρη ή ηκυρώθη ή ανεστάλη υπό αρμοδίας αρχής της χώρας, εν τη οποία, ή κατά το δίκαιον της οποίας, εξεδόθη η απόφασις. Τούτοις όθεν εφ όσον ο υπόχρεως καθ' ού - εφεσίβλητος - δεν επικαλείται λόγον τινά ακυρότητος της συμβάσεως διαιτησίας, ήτις (σύμβασις) ειρήσθω δεν εκτελείται μόνον εκ του λόγου ότι ο δια την διαιτητικήν διαδικασίαν καθοριζόμενος τόπος κείται εκτός των εδαφών των μερών τούτου ή η ιθαγένεια ενός ή πλειόνων των διαιτητών δεν είναι η του μέρους τούτου - βλ. άρθρον 6 παρ 2 της από 3.8.1951 συνθήκης φιλίας, εμπορίου και ναυτιλίας μεταξύ των Η.Π.Α. και της Ελλάδος κυρωθείσης δια του ν. 2893/1954 και τεθείσης εν ισχύι από 13.10.1954 (βλ. ανακοίνωσι υπουργείου εξωτερικών από 14.9./1.10.1954 ΦΕΚ Α ` 229), ως και τοιούτον (λόγον) αποκλείοντα την δέσμευσιν των διαδίκων εκ της αποφάσεως, αλλ' ούτε και προσάγει προαποδεικτικώς, ως έδει, κατ άρθρον 754 παρ 4 ΠολΔ της εφαρμοζομένης εν προκειμένω εκουσίας δικαιοδοσίας (άρθρα 905 παρ 1, 906 ΠολΔ), στοιχείον τι, εξ ού να αποδεικνύεται η επικαλουμένη ακυρότης της προκειμένης συμβάσεως διαιτησίας ή ότι ηκυρώθη ή ανεστάλη η ένδικος διαιτητική αλλοδαπή απόφασις, δι ής (αποφάσεως) τουναντίον, ως εξ αυτής, κατά τα άνω προσαγομένης, προκύπτει, ουδείς όρος ανεκτελέστου ταύτης τίθεται. Οι περαιτέρω ισχυρισμοί του διαδίκου τούτου (καθ' ού η αίτησις) ότι η περί διαιτησίας υπ όψιν σύμβασις είναι ακυρος κατά το διέπον αυτήν δικαιον της εκδόσεώς της (Η.Π.Α.) και ότι η εφ ής εξεδόθη αύτη ένδικος διαιτητική αλλοδαπή απόφασις, δεν δύναται να κηρυχθή εκτελεστή εν Ελλάδι ελλείψει δεσμευτικότητος (τελεσιδικίας) ταύτης έναντι των υπ αυτής δικασθέντων διαδίκων, ανεξαρτήτως της αοριστίας των, είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι.